

stredná odborná škola drevárska zvolen

2.12. 2013

ChronosMag

číslo 6

1 eur

školské akcie

tvorba žiakov

KVAPKA
krvi

Editoriál

„ Na kúrenie je najlepšie staré drevo, na pitie staré víno, na dôverné rozhovory starí priatelia, na čítanie starí autori.“

(Francis Bacon)

A je to tu znova! Náš obľúbený školský rok. Z prázdnin sme prišli dostatočne oddýchnutí, aby sme mohli zodvihnúť naše zadočky a privítať svojich spolužiakov a malým kvietkom našu triednu pani profesorku. S týmto všetkým vám prinášame nové pútavé články, správy a nejaké nové „hlody“ zo školských lavíc. Ako iste viete, školské priestory cez prázdniny prešli menšími úpravami, tak isto prázdne lavice našich bývalých štvrtákov zaplnili nové, bystré a mladšie hlávky, ktoré museli prejsť skúškou, či sú hodní byť študentmi našej školy. Tiež vám prinášame jedinečný rozhovor s našou pani bufetárkou a zaujímavosti o Jánovi Jánskom. To všetko a ešte omnoho viac sa dočítate, keď obrátite prvú stránku časopisu. Myslíme si, že to je pre začiatok do nových rozhodnutí, úloh, prešlapov, skúšok, ale aj úspechov dosť na to, aby ste sa inšpirovali niečím novým a dozvedeli niečo, čo neviete. Tak aj ja vám teda prajem veľa úspechov v tomto novom školskom roku, príjemné čítanie nášho prvého tohtoročného vydania a veľa zábavy s ním. Tak pod' toho!

Michaela Mičudová

vydavateľ:
študenti soš
drevárskej vo Zvolene
redakčná rada:
Michaela Mičudová
- šéfredaktorka
Damián Cehlárik
Kristína Cmarková
Adela Martikánová
Cyntia Hudecová
Lujza Zapalačová
Lenka Balážová
Miroslav Toman
grafika a dizajn:
Klára Havlíková
odborné vedenie:
Mgr. Elena Ďurčíková

U lieváčik

obsah

Prebúdzanie

Viete, ktorá časť dňa je najkrajšia? Podľa mňa je to východ slnka. Prekrásny obrad prebúdzania sa sveta. Všetko odkrýva spod hodvábnej prikrývky noci a pomaly, opatrne si na seba súka rúcho rána, ktoré sa postupne mení v deň.

Začiatok tohto obradu je pomalý. Tichý. Slnko ako najvyšší kňaz prichádza na scénu, z ktorej hviezdy utekajú ako malé deti, keď ich uvidia v cudzej záhrade. Kňaz je veľkolepý. Nesie sa pomaly, ladne a jeho cestu dláždia nádherné farby oblohy. Tu od samej radosti, že ho vidí, svieti všetkými farbami. Od jemnej žltolinkej, cez slabé odtiene oranžovej, ku krvavým tieňom

červenej a tá sa postupne mení na magnóliovú ružovú, až prichádza modrá. Veľkňaz má na sebe prekrásnu korunu zo zlata. Nesie ju hrdo, ale zároveň s pokorou, lebo vie, aká je dôležitá.

A jeho rúcho rána?... Neopísateľné! Jednoducho nádhera. Nie je to potešenie len pre oči, ale aj čuch a sluch. Nádherná vôňa sviežosti a tepla. Krásne sa rozplýva, keď sa jej nadýchnem. K tomu všetkému spieva nebeský zbor. Úžasný chorál stoviek krásnych hlasov. No ako obrat naberá na intenzite, zbor ide s ním. Tempo sa zvyšuje, hlasy burácajú. Veľkňaz už vychádza k svojmu trónu a nebeský chorál ho sprevádza nádhernou piesňou s prísľubom života, ktorá duní v ušiach, buráca v hlave, hreje po celom tele a aj pri srdci. Je to dych berúca scenéria hodná bohov.

Kňaz je pri tróne a usádza sa v ňom. Zbor, ktorý ho celý čas sprevádzal, utícha. Počuť už iba zvuk prebudeného sveta.

Kresby

Ležal vedľa mňa a lenivo odľukoval. Dýchal pomaly a pravidelne. Trávil sa, že spí, no sem-tam otvoril oči a pozrel sa, ako pokračujem s kresbami. Zvláštne, ako inak človek vyzerá, keď nemá okuliare. Konečne mu neskresľujú tie jeho obrovské oči. Zbožňujem, keď sa do nich môžem zadívať. Užívam si ich celé hodiny. Skúmam farbu, lesk, tvar a hlavne to, čo v sebe skrývajú. Tak iskrivý a úprimný pohľad. Fascinujúce. Niekedy je ostrý, inokedy zas jemný a ľahunký ako nebeské páperie v oblakoch. No teraz nevidím nič, jeho bránky sú privreté. Odľukuje stále hlasnejšie. Pery mu jemne kmitajú. Sú tak krásne plné, až máte chuť ich narúžovať. Mäkučké bordové vankúšiky, ktoré majú jedinečnú chuť i vôňu. A keď na nich vykúzli úsmev, na javisko s nimi vystúpia roztančované jamky, oblečené v ružových líčkach.

Bežné a jednoduché, nádherné predstavenie. Ruka mi zabľúdila do jeho vlasov. Nikdy neodolám pohrabať sa v nich. Rozvíriť prach. A potom blúdim ďalej. Pošteklit uši. Tenulinké lístočky, čo zachytia každý šuchot.

Také hodiny dokážete pozorovať človeka, keď spí. Vo dne ho už poznáte, no v noci sa vám vždy nepodarí bdiť a len sa dívať. Až zabudnete na kreslenie.

Krst absolventov budúcich

KABU

A opäť ako každý rok, začiatkom školského roka, sa konala najobľúbenejšia stredoškolská akcia na škole, ktorá je asi jedinou, na ktorej sa zúčastniť chce každý jeden študent. Minulý rok sme prvákov krstili pred mestským publikom na našom zvolenskom námestí, ale tento rok sme sa radšej vrátili do našej krásnej Auly a naši štvrtáci si pripravili luxusný balík súťaží pre našich prváčikov. Myslím, že vám netreba vysvetľovať, čo to je KABU a už vôbec nie o čo tam ide, lebo to všetci veľmi dobre viete. Ale chcela by som vám trošku pripomenúť, čo také zaujímavé sa dialo u nás v tento osudový deň prvákov.

Najzaujímavejšia a určite nezabudnuteľná bola pre vás posledná súťaž, ktorá nás všetkých veľmi, ale veľmi pobavila. Naš plávajúci dizajnér Marek, hľadajúci v „hlbokej“ vode červené jabĺčko. Marek nám ukázal, ako krásne ho naučili plávať všetky druhy plávania cez prsia, kraula a plávajúceho psíka.

Myslím, že na toto určite tak ľahko nezabudneme. Ďakujeme Marek za peknú spomienku. Samozrejme veľa z prvákov sa vystriedalo a každý nám ukázal, v čom je proste dobrý on.

Urobila som taký menší prieskum pocitov našich prvákov pred KABU a po KABU.

Moje otázky (po KABU)

1. Nedávno si bol pokrstený a si oficiálny študent dreváriny, ako to vnímaš?
2. Stal si sa aj ty obeťou našich štvrtákov?
3. Prečo si myslíš, že si vybrali/nevybrali práve teba?
4. Aký máš názor na úlohy, ktoré ste absolvovali?
5. Páčilo sa ti, ako to bolo celé zorganizované aj program a výzdoba?

- Adam
1. Akonič. (smiech)
  2. Áno, šmirgľoval som tie daštičky.
  3. Ja neviem, som pekný. (smiech)
  4. ..sranda..
  5. Môže byť.

- Michal
1. Je to ok.
  2. Nie.
  3. Čo ja viem.
  4. Boli zaujímavé.
  5. Áno páčilo.

- Michal(Dobrocký)
1. V poriadku.
  2. Áno striekal som tú vodu na sviečku.
  3. Lebo som sa škeril na nich. (smiech)
  4. Detské ,podľa mňa.
  5. No bolo to ok.

- Marek(Horvát)
1. Vnímam to od začiatku normálne.
  2. Áno stal,ale obeťou by som to nenazval,bral som to v rámci srandy a lovil som jablko vo vode,ktorú som celú na seba vylial a zaklincoval som to hľadaním cukríka v múke.
  3. To netuším.
  4. Boli to úplne normálne úlohy + kopa humoru
  5. Program bol pestrý a výzdobu som si nevšímal.

Moje otázky (pred KABU)

1. O pár dní bude KABU, ako prvák máš aké pocity z toho, že je to za dverami?
2. Máš obavy z toho ,že práve ty budeš jednou z obetí našich štvrtákov?
3. Čo myslíš, aké úlohy si na vás pripravili štvrtáci?
4. Kde by si chcel radšej KABU v škole alebo na námestí ako mali minuloroční prváci?

- Marek
1. No, teším sa.
  2. Nie.
  3. Podľa mňa také „medium“
  4. v škole, lebo to je tak medzi nami.

- Lucia
1. Zmiešané,mám pocity.
  2. Veľmi, už len tým že ich poznám.
  3. Ťažké,ale hlavne ,že bude zábava.
  4. V škole,lebo tam je menej cudzích ľudí.

- Štefan
1. Úplne super.
  2. Nie, lebo som zelené ucho, ale mám obavy.
  3. ...stredné..
  4. Tu,lebo nemusí o tom vedieť verejnosť.

- Andrej
1. Aj sa teším,aj nie.
  2. Nebudem ,lebo mám zlomenú nohu.
  3. ..ťažké..
  4. Tu v škole,lebo na námestí by som nechcem mať kabu.

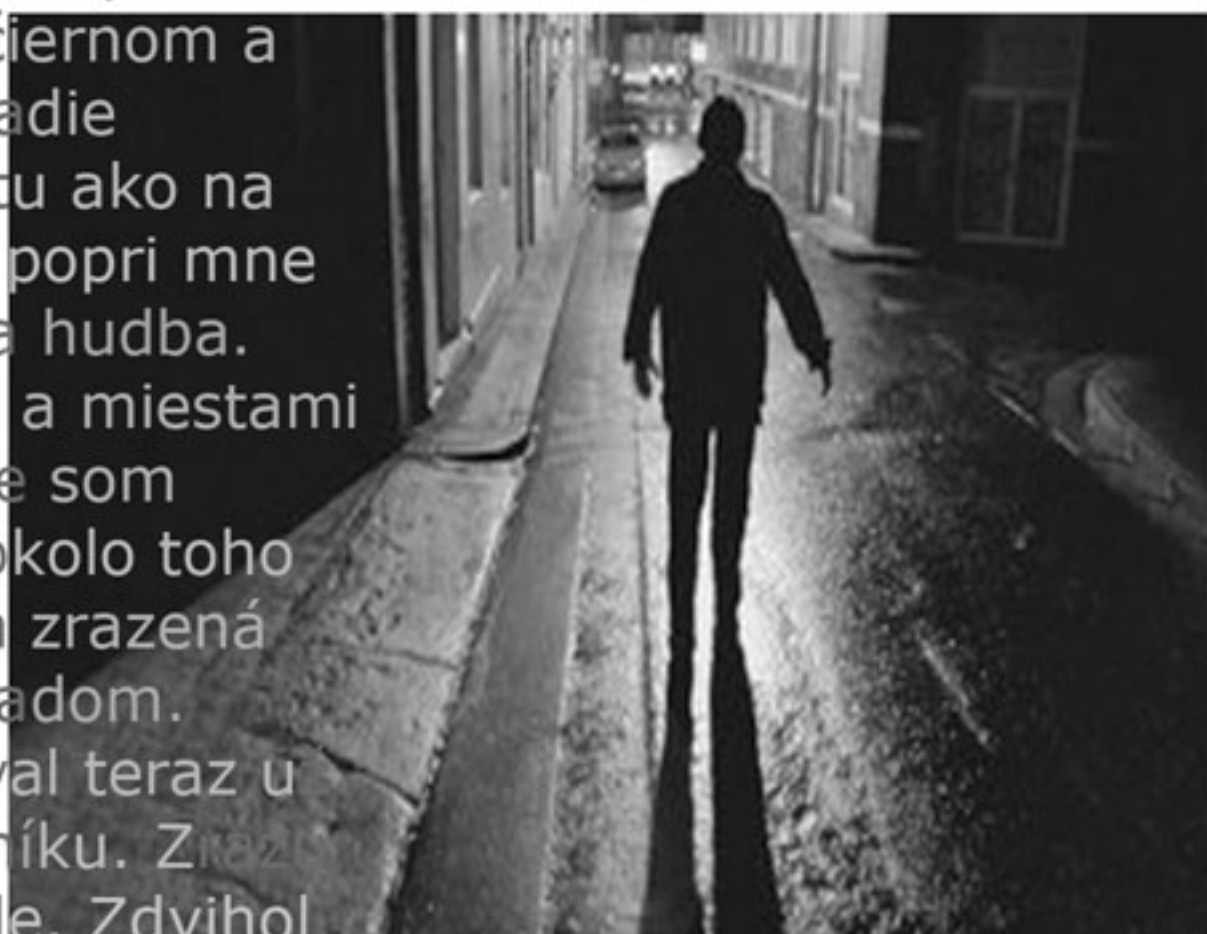
- Kristián
1. Čudne, troška strach.
  2. Mám a veľké.
  3. Netuším..
  4. Tu v škole, lebo na námestí „trapas“

CESTA ZA STRETNUTÍM

Stmievalo sa. Sedel som v izbe pri počítači a počúval som hudbu. Zrazu mi zazvonil telefón. Volali mi kamaráti, či by som išiel s nimi von. Súhlasil som. Obliekal som si svoju horčicovohnedú bundu, obul teplé topánky a vybral som sa na cestu.

Keď som vyšiel z dverí, hneď som zacítil, ako sa mi jemný vánok pohrával s vlasmi a pod nos mi priniesol vôňu chladného vlhkého večera. Nikde nebolo počuť nič iba moje kroky na tvrdom, čiernom a skalami posiatom asfalte. Stíporadie pouličných lúčok osvetľovalo cestu ako na pristávacej dráhe letiska. Občas popri mne prešlo auto, z ktorého sa ozývala hudba. Popri ceste ležalo veľa odpadkov a miestami to pripomínalo smetisko. V diaľke som zazrel niečo na ceste. Keď som okolo toho prechádzal, zistil som, že to bola zrazená mačka, ktorá už zapáchala rozkladom. Radšej som ju obišiel a pokračoval teraz u po sivom trochu zvlnenom chodníku. Zrazu som zacítil ostrú bolesť v chodidle. Zdvihol som nohu a v topánke som zazrel odlesk malého klinca.

Vytiahol som ho a hodil do neďalekého koša, aby naň už nik nestúpil. Skratkou cez menšiu lúku som si urýchlil cestu. Tráva na lúke sa leskla pod svitom luny. Keď som bol opäť na chodníku, všimol som si, že premávka zhustla. Pred zebrovaným prechodom pre chodcov som musel chvíľu postáť, kým prešli všetky autá. Po prejení prechodu som v diaľke uvidel svojich kamarátov a zrýchlil som krok.

Keď som k nim dorazil, pozdravili sme sa a išli sme si sadnúť do neďalekého podniku. Objednali sme si kofolu a vyrozprávali sme si všetky svoje zážitky z uplynulého týždňa.

POCIT

TOUTO DOBOU UŽ ZOSLABNUTÉ LÚČE JESEN-
NÉHO SLNKA DOPADALI NA DAŽĎOM NASIAK-
NUTÚ ZEM. ZLATÁ POSÝPKA VOŇAVÉHO

LÍSTIA, ROZFÚKANÉHO DO NEKONEČNEJ DIAĽKY, BOLA OBČAS NARUŠENÁ
FLIAČIKOM KRVAVEJ FARBY. HLAS VETRA, KTORÝ OBJAL CELÝ LES, SA ZMI-
ETAL POMEDZI STROMY A SVOJÍM JEMNÝM DOTYKOM ICH OBNAŽOVAL V
POMALÝCH INTERVALOCH AKO CITOM NAPLNENÝ MILENEC.

ORECHOVÁ VÔŇA, KTORÁ ZAMESTNÁVALA MÔJ NOS, MI PRED OČI VNÁŠALA PRÍ-
JEMNÝ, A TAK NEUVERITEĽNE VZÁCNY OBRAZ MOJEJ MILOVANEJ STARKEJ, KTORÁ
PREDO MŇA PREDKLADÁ SVOJ ČERSTVO UPEČENÝ KOLÁČ. JEHO CHUŤ SA MI PRÁVE
ROZPLÝVA NA JAZYKU. VESELÝ ČĽAPKAVÝ ZVUK MOJICH JORDANOV, KTORÉ SA
DOTÝKALI DAŽĎOM NAPOJENÉHO LÍSTIA, MA PO CELÚ DOBU ROBIL ZVLÁŠTNE
ŠŤASTNÝM. NEBADANE TVORIL RYTMICKÚ ČASŤ JEMNEJ ŠTEBOTAVEJ SYMFÓNIE VE-
SELÝCH VTÁČIKOV. ČUPKANIE MALÝCH NOŽIČIEK VEVERIČKY AKOBY LEN DOPŕŇALO
NEVYČÍSLITEĽNE VZÁCNU MAĽBU, KTORÁ SA MI ROZPRESTIERALA PRED OČAMI.

POCIT PLNOSTI SA VŠAK ZNÁSOBIL O TISÍCKRÁT, KEĎ DOŇHO
VSTÚPILA ONA. KEĎ JEJ RUKA PRECHÁDZALA VRSTVOU MOJICH ČER-
STVO UMYTÝCH VLASOV S TOU ZAMATOVOU NEŽNOSŤOU, S TOU
POMALOU DOKONALOSŤOU. AŽ VTEDY SOM BOL ÚPLNE ŠŤASTNÝ

Obedňajšie zvuky

Každý, kto vkročil na chodník, pozná obraz rušnej mestskej ulice.
Po chodníkoch pochodujú davy ľudí a celou ulicou sa ozýva dupot ich
nôh. Doktorí z nich majú zamračenú tvár a utekajú akoby boli na
pretekoch, iní si zas s úsmevom pokojne vykračujú. Spoza plotu,
ktorý lemuje ulicou, je počuť hlasný smiech detí, hrajúcich sa na
pieskoviskách. Z koruny stromov sa ich snažia preskúmať štebot-
om vrabce, ktoré sa tam prednedávnom nasťahovali. Do tohto súboja
sa pridala aj starý pouličný muzikant, ktorý sa pri neďalekej lavičke za
malý peniaz snaží svojou gitarou potešiť tváre okolo neho. Jeho noty
mu však kazí trúbenie nedečkavých vodičov, čakajúcich na neďalekej
križovatke. Vtom sa rozsvietila zelená a zvuk áut opäť vystrieda jeho
hudba. Ulicou sa rozozvučia kostolné zvony, hlásajúce obed. Stoly terás
sa zaplnia štrngajúcimi pohármi a príbormi. Ani sa nestihne otočiť, a už
sú znovu prázdne.

Čo sa nám podarilo....

V minulom školskom roku najviac rezonovali oslavy 90. výročia vzniku školy. Úspešnému priebehu osláv v mesiaci november 2012 predchádzali mnohé aktivity školy. Prvý raz sa na zvolenskom námestí konala imatrikulácia žiakov 1. roč. (KABU). Urobili sme obrovský kus práce v estetizácii prostredia školy.

Internetizácia a nezáujem o rozvoj zručností značne ovplyvňuje úroveň SOŠ. Veľmi dobrý obraz školy na verejnosti robia žiaci študijného odboru tvorba nábytku a interiéru. V škole máme vynikajúcich žiakov, ale máme aj takých, ktorí sem nepatria. Tí najlepší prezentujú svoje schopnosti na rôznych súťažiach, ako sú predmetové olympiády, či súťaž v SOČ.

Veľmi dôležité je, aké procesy sa v škole odohrávajú. Veľakrát som hovoril, že žiak sa má v škole vzdelávať, ale musí tu aj kultúrne žiť. Preto nás teší, že v škole pribúda počet celoškolských akcií, ktoré vytvárajú zážitok a spomienky na život na strednej škole. Halloween, JAVOR, Študentská osobnosť školy, Ples žiakov, Športová olympiáda, Noc v škole takými určite boli.

Naša škola má energeticky náročnú budovu. Častokrát sme mali pocit, že platíme za teplo vysoké faktúry a napriek tomu nám bola zima. Zatepliť školu z normatívnych finančných prostriedkov nedokážeme, na to sú potrebné eurofondy. Projekt na zateplenie a výmenu okien v škole je pripravený. Čakáme na novú výzvu, v predchádzajúcich sme boli dvakrát neúspešní.

Prvý raz opustili brány školy žiaci študijných odborov mechanik počítačových sietí a ochrana osôb a majetku pred požiarom. Tieto dva početne silné študijné odbory významne ovplyvňujú kultúru školy. Mrzí nás, že poklesol počet žiakov v študijných odboroch drevárstvo a nábytkárstvo a v učebnom odbore stolár. Sme jediná drevárska škola v banskobystrickom regióne. Absolventi drevárskych odborov sú žiadani.

Najdôležitejším procesom, ktorý sa v podmienkach školy odohráva je výchovno-vzdelávací proces. Jeho úroveň ovplyvňuje úspešnosť absolventov. Naša škola patrí medzi 21 škôl na Slovensku, na ktorých budú zriadené centrá pre vzdelávanie a prípravu. Projekt zasťrešuje Štátny inštitút pre odborné vzdelávanie. Cieľom projektu je zlepšiť materiálo-technické vybavenie školských dielní a zvýšiť záujem uchádzačov základných škôl o odborné vzdelávanie.

Na záver by som chcel hovoriť o probléme školy, ktorý sme však v spolupráci s učiteľmi, žiakmi, rodičmi vyriešili a zvládli. Sú to školské šatne. Zlé osvetlenie, neporiadok, krádeže, nedôstojné prostredie na to, aby tam žiak trávil voľné hodiny sú už minulosťou. Navrhnutý skrinkový systém s kamerovou ochranou by mal zabezpečiť požadovanú úroveň, minimálne pre dve tretiny žiakov školy. Ostatní žiaci zatiaľ využívajú klasický spôsob odkladania osobných vecí.

V školskom roku 2013/2014 sme začali riešiť problém verejného sedenia vo vestibule školy. Cieľom je vytvoriť 3 – 4 oddychové zóny. Je to priestor aj pre našich „dizajnérov“. Čakáme na ich návrhy. Využiť by sa mohli existujúce lavice zo šatní. Tento vnútroškolský projekt by sa mal ukončiť do konca školského roka 2014/2015.

V školskom roku 2014/2015 začneme overovať nový študijný odbor drevostavby a drevené konštrukcie.

Verím, že škola podobne ako v minulom školskom roku aj v tých budúcich potvrdí svoju životaschopnosť, ale aj to, že na SOŠ drevárskej vo Zvolene sa oplatí študovať.

Kvapka krvi u nás v škole

Ako každý rok, aj tento sa u nás organizovala vynikajúca akcia Kvapka krvi. Všetci určite viete, čo to je a už keď to počujete, tak sa len otočíte a neriešite, ale ja som si pre vás pripravila jednu malú zaujímavosť, ktorú asi nikto z vás určite nevie. Predpokladám, že neviete, kto je Ján Jánsky.

Tento šarmantný fúzatý elegán bol český lekár. Čím je známy? A prečo vám vlastne o ňom chcem napísať? Ako jeden z prvých popísal delenie ľudskej krvi na štyri skupiny: A, B, AB a 0. Od začiatku svojej praxe sa zaoberal výskumom vzťahu medzi zrážanlivosťou krvi a duševným ochorením. Podnetom k tomu bol pokus pacientky o samovraždu a on ju zachránil transfúziou krvi. Po niekoľkoročnom úsilí dospel k poznaniu, že zrážanlivosť krvi a duševné choroby nemajú žiadnu súvislosť. Je po ňom pomenované ocenenie darcov krvi. Plakety nazvané po Jánovi Jánskom sa na Slovensku darujú dobrovoľným darcom krvi.

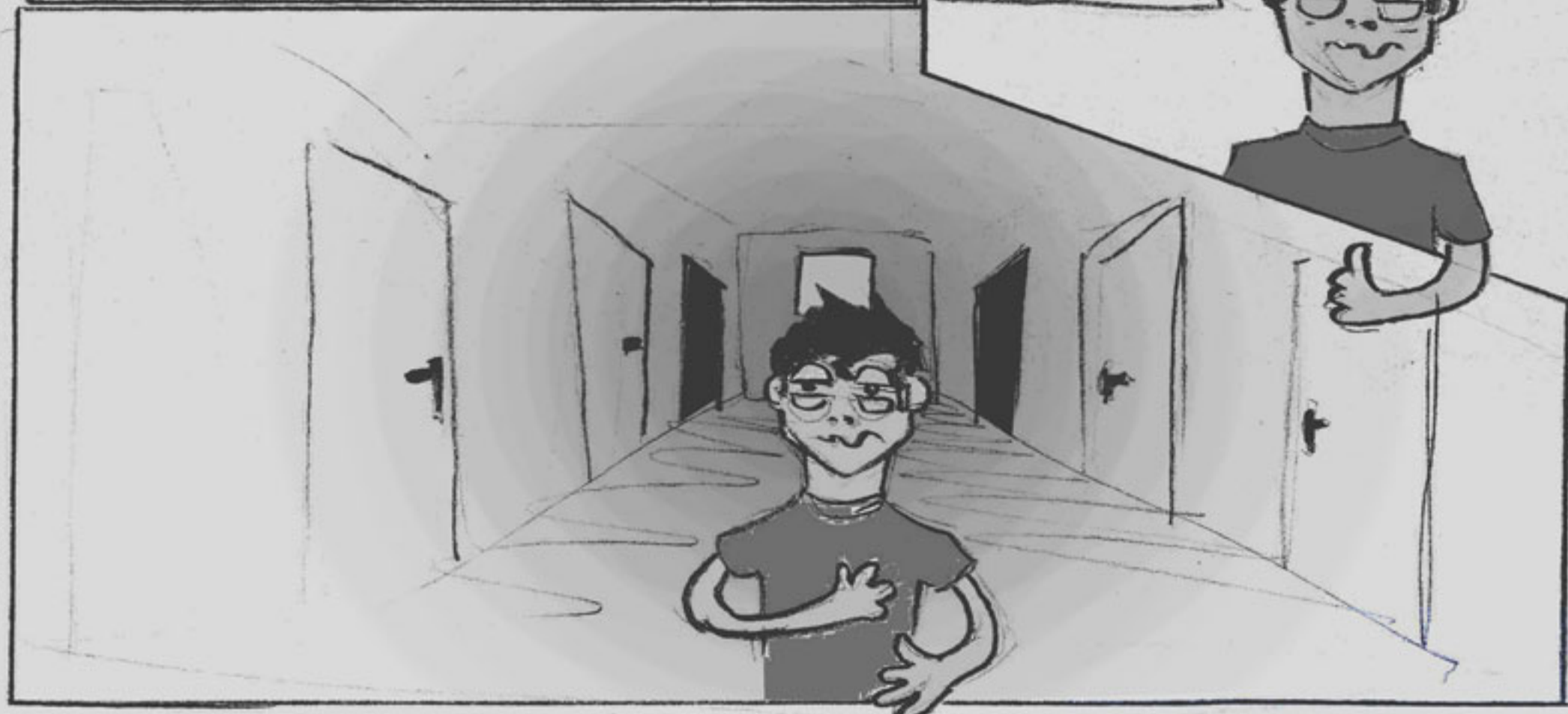
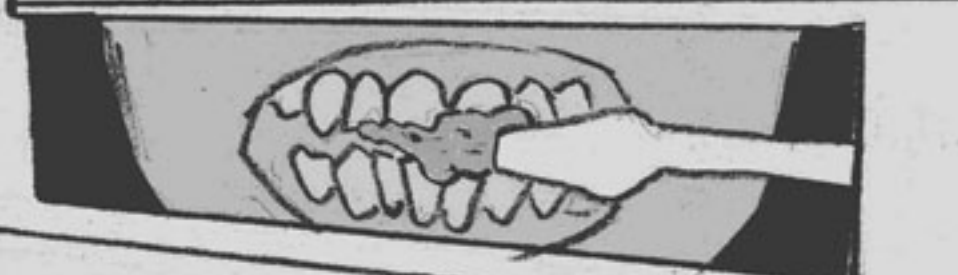
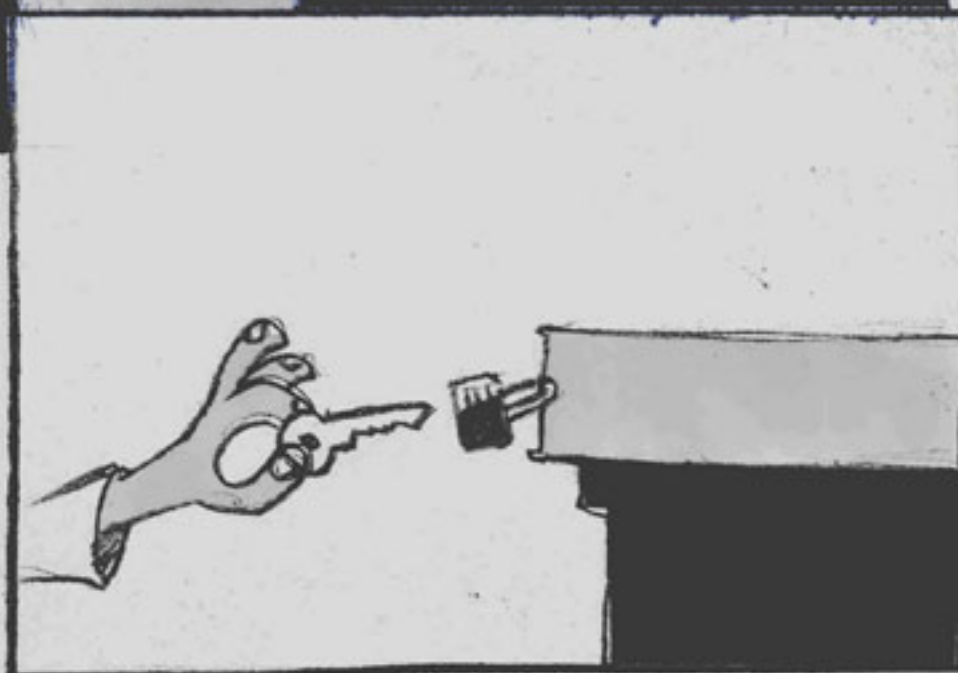
Jánskeho plakety sú štyri:

1. Bronzová - za desať odberov
2. Strieborná - za dvadsať odberov
3. Zlatá - ženy za tridsať odberov
- muži za štyridsať odberov
4. Diamantová - ženy za štyridsať odberov
- muži za osemdesiat odberov

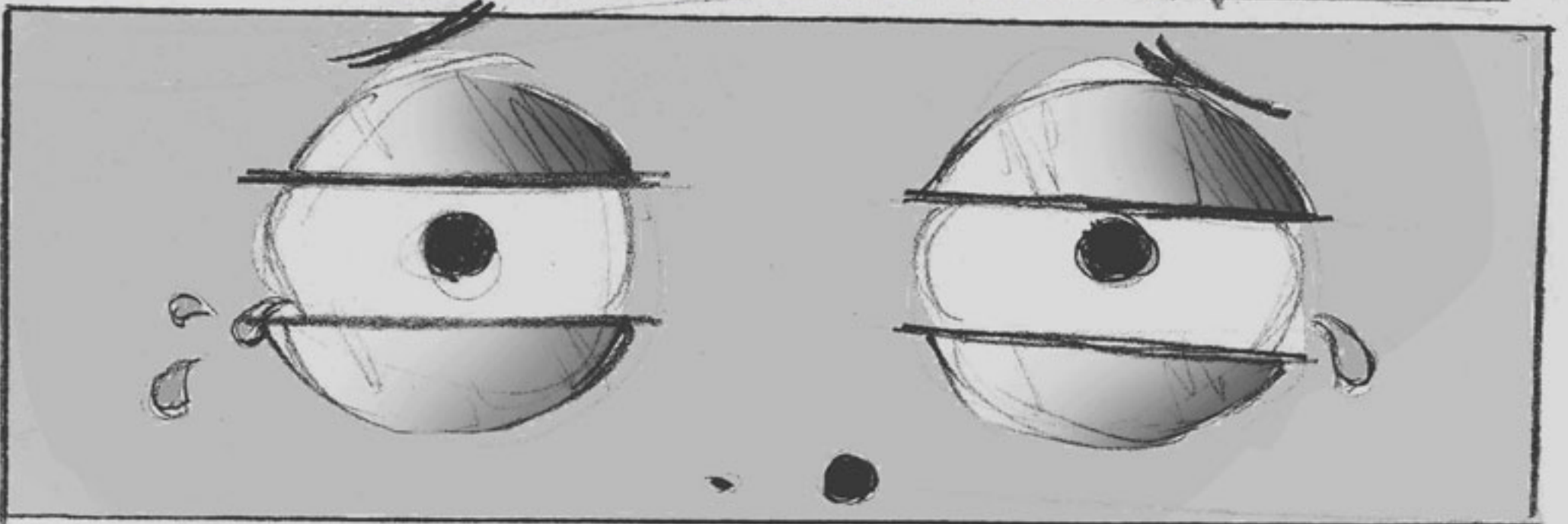
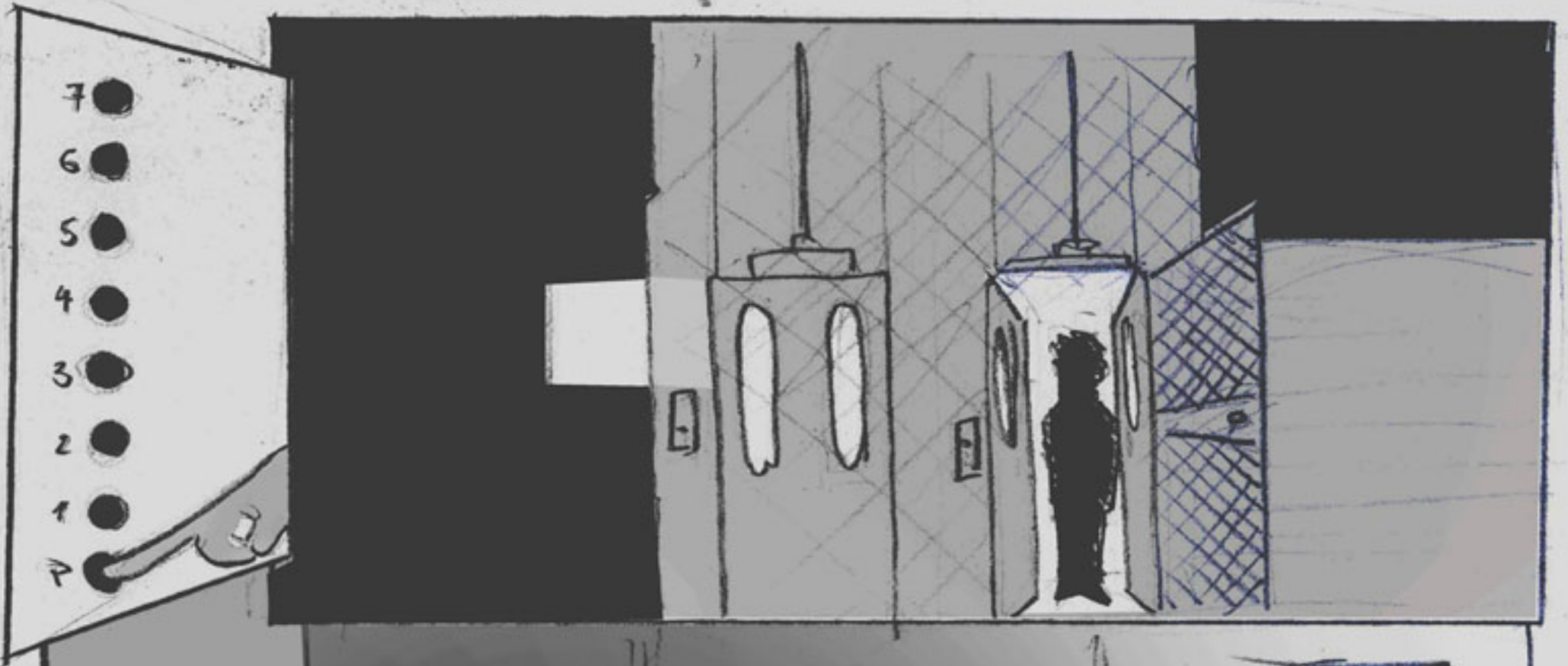

Ráno internatistu

Halloween

Halloween je veľmi pekná akcia a spestrenie vyučovania, a aj celkom zaužívaná tradícia na našej škole. Ja som sa ako prváčka Halloweenu na našej škole zúčastnila po prvýkrát a musím povedať, že dopadol veľmi dobre. Pestré masky každého druhu, vyčarovali úsmevy na tvárach prítomných. Našli ste tam napríklad dvoch ragbistov, rodinku Adamsovcov, rodinu Sendreiovcov (veľmi nás pobavili), hippies baby, a veľa iných masiek. Scéna bola ako z hororu, tvorcovia akcie si dali veľkú námahu s rekvizitami. Všetko bolo tajomné, zahmlené, ako zo záhrobia. Scéna sa strašidlami len tak hemžila. Škoda len, že moderátorky nedali viac priestoru samotným maskám, aby povedali, čo vyjadrujú. Určite by sme sa boli pobavili ešte viac.

Ja a moja spolužiačka sme sa ako redaktorky školského časopisu rozhodli popýtať niekoľkých žiakov, ako vnímajú túto akciu a položili sme im 4 otázky:

1. Ako ste sa pripravovali na Halloween?
2. Ako sa celá vaša trieda pripravovala na Hhalloween?
3. Koľko tekvic ste pripravovali a aké originálne motívy vás napadli?
4. Ako celkovo hodnotíte túto školskú akciu?

P.M.- 3.M

1. Dnes som sa pripravil tak, že som si doniesol masku.
2. No, v našej triede sa pripravili iba 2 masky.
3. Máme dve tekvice, a klasický motív: Strašidelná (chlapec a dievčatko).
4. Dnešná akcia je v pohode.

K. C.- 2.D

1. Dnes som sa pripravovala tak, že som si už od štvrtej rána musela 2 hodiny robiť masku.
2. Naša trieda si dokopy pripravila 5 masiek
3. Máme obrovskú tekvicu a ako motív sme zvolili strom.
4. Dnešná akcia je podľa mňa pecka.

J. C.- 4.A

1. Pripravoval som sa tak, že som musel ísť do Antarktídy, nájsť vodcu tučniakov. Zabil som ho holými rukami, stiahol som z neho kožu, a dnes som si ju navliekol.
2. Naša trieda sa pripravila veľmi dobre. Máme 14 masiek.
3. Máme tekvicu a je srandovná.
4. Je to fajn akcia, každým rokom lepšia, len je malá účasť nižších ročníkov.

Dúfam, že aj vy ste boli spokojní s Halloweenom tak veľmi, ako ostatní. Oceňujeme aj vystúpenie našich pánov profesorov (p. Šálievej, p. Švingála) v programe. Dúfame, že na budúci rok bude ešte viac masiek, ako tohto roku. Výhercom gratulujeme a ďakujeme všetkým, ktorí sa zúčastnili.

náš bufet

Milí nakupujúci a maškrtníci bufetových dobrôt,

chcela by sme sa trochu bližšie pozrieť na veľkú nevýhodu nášho bufetu, ktorú sa nám podarilo odstrániť. Určite sú medzi vami tí, čo si všímajú aj interiér nášho bufetu a dlhé rady stojacich žiakov až v polovici chodby, ktoré už aj mne liezli na nervy. Tak som to zobrala do vlastných rúk a prihovorila sa za to. Ako ste mohli vidieť od začiatku školského roka, tak interiér bufetu netvorilo v podstate vôbec nič, žiadne sedenie pre žiakov, ani stoly, len prázdna miestnosť. Čo myslíte, aký názor mala na toto naša pani bufetárka Anka a čo si o tom myslia maškrtnícke jazýčky študentov? Keďže ani pani Anke a ani našim študentom sa to nepáčilo, dospeli sme k výsledku, ktorý dnes môžete vidieť a dúfam aj oceňujete. Aj vďaka iniciatíve redaktorky školského časopisu si dnes máte kam položiť tašku, či sadnúť si.

Rozhovor s pani Ankou, našou bufetárkou

1. Vy ste zamestnankyňa tohto bufetu a trávite tu celú pracovnú dobu. Aký máte teda názor na to, že majiteľ neposkytuje vo svojich priestoroch nijaké sedenie?

A: Bola by som rada, keby tu bolo posedenie, bolo by tu veselšie.

2. Čo myslíte, bol by interiér bufetu krajší?

A: Áno, jednoznačne, bolo by tu útulnejšie, lebo je to tu holé a hluché.

3. Myslíte, že by to zvýšilo záujem študentov o bufetové dobroty?

A: Áno, určite.

4. Ako sa vy sama cítite v takej prázdnej miestnosti?

A: Chladno a neútulne.

5. Keby vám študenti navrhli a vyrobili nejaké sedenie, brali by ste takú ponuku?

A: Áno, to by ma veľmi potešilo.

Rozhovor so študentom pred zmenou

1. Nakupuješ v našom školskom bufete?

R: Jasné, veď z čoho by som žil. (smiech)

2. Čo si myslíš o interiéri bufetových miestností?

R: No je to tam také prázdne, ale sladkostí tam je dosť. (smiech)

3. Bol by si za to, keby sa do bufetu spravilo sedenie?

R: Určite, aspoň by som si mal kde tašku hodiť.

4. Zvýšilo by to podľa teba záujem študentov o predaj?

R: Myslím, že hej, a keby tam dali nejaké pohodlné gauče, tak to by aj profesori určite ocenili. (smiech)

Rozhovor so študentom po zmene

1. Nakupuješ v školskom bufete?

L: Samozrejme, veď „Fornety 4ever my life“ (smiech)

2. A aký máš teda názor na to, že sú tam teraz aj stoly a stoličky? Je to podľa teda lepšie, alebo naopak horšie?

L: Keď si to zoberiem zo stránky pohodlia študentov, tak je to super, že tam sú, lebo si máme kde sadnúť a spočítať peniaze (smiech), ale je to podľa mňa lepšie aj bufet nie je aspoň prázdný.

3. Čo myslíš, zvýši to pani bufetárke Anke záujem študentov o predaj?

L: Ja myslím, že áno, no keby tam ešte hodila zo dve fotelky, tak by som sa nenahnevával. (smiech)

tajomstvá mojej ulice

Presne tam, kde mi neustále padá môj zrak, hnedými kryštálíkmi vidím ju. Áno, je to ona. Určite sa pýtaš, kto ona? Ulica! Ulica tajomného šumu, ktorá sídli na asfaltových konároch korytárskej cesty, oproti môjmu hniezdu. Ale pozor! Keď naše kryštálíky vietor nečakane unesie jej smerom, hneď sa nad tebou hromadí hrča búrkových oblakov ako kľbko huňatej vlny. Začnú hromy, blesky biť a krivý, dlhý, popraskaný a nesmierne nekonečný konár, ktorý tvorí celú cestu tejto tajomnej ulice, sa začne pohybovať, pukať, praskať a začnú z neho vyliezať chladiivé, kúdeľovité a nepriezračné dymové víly. Sú také vlhké, že cítiš, ako ti kvapkovité diamanty rosy z ich nôh jemne a krehko pokrývajú tvoje bezbranné telo. Keď svoje kryštálíky hneď neodtrhneš od tejto záhadnej ulice, tak všetky víly začnú tancovať do všetkých ulíc, medzi korytársky dav vyplašených ľudí.

Nikdy som sa tým smerom nepozerala a vždy som svoje hnedé kryštálíky bránila pred nebezpečným vetrom, ale v tom okamihu, keď som ťažkopádne, pomaly, no zároveň ladne a zvedavo kráčala krivoľakým chodníkom k môjmu hniezdu, sa mi to nepodarilo. Ostré tance vetra tak rýchlo uniesli moje kryštálíky jej smerom, že som ani nestihla žmurknúť a nado mnou sa nahromadila búrková hrôza. Stála som na konci chodníka, ktorý lemoval moje hniezdo. Moje kryštálíky nestíhali vstrebávať všetku tú rozmanitú hrôzu. Steny tejto ulice sú olemované starými, robustnými, vysokými a schátranými múrmi plotov jej rodinných hniezd. V nekonečnom dohľade, ďaleko na konci ulice, ktorý ani neviem, či vôbec existuje, rozmanitá pôda zo seba vydávala nádherné, symfonické tóniny muziky, ktoré sa jemne a krehko zachytávali končekmi prstov na mojich ušných lalôčkoch. Táto neznáma muzika a lahodne, sladko muzikálna vôňa ma vábili do vnútra jej srdca. Prekročila som prah jej hranice a zrazu všetko stíchlo. Moje telo obľial horúci pot, cítila som sa ohrozene. Okolo mňa poletovali neidentifikovateľné príznaky chladivej tmy. V diaľke som kryštálíkmi zazrela niečo, niečo veľké, tmavé, hrôzostrašné, ale pri tom záhadné, malé a tak prekrásne. Nedovidela som ani na vlastné končeky prstov, mojich rozklepaných nôh. Bála som sa, ale nevzdávala. Neustále som kráčala tancom do neviditeľnej tmy. Až zrazu stíchli aj tie hrozné zvuky ticha a s nimi aj tá prekrásna, príjemná vôňa sa pomínula niekde do neznáma. Stuhla som a moje dýchacie slamky sa upchali prázdnotou a tichom. V tom okamihu som hneď oľutovala, že moje nohy sa dotancovali až tak ďaleko, pretože moje bezbranné ľudské telo sa nedokázalo ani len pohnúť. Z kryštálíkov sa mi po tučnučkých, jamkovito zaoblených lícných bonbónikoch skĺzli diamantové kvapky. Ale potom to prišlo, moje telo začalo zrazu tancovať, celé sa nadhadzovalo, akoby som ležala na hrajúcich bubnoch. Do noštek mi okamžite vkĺzla rozmanitá, príjemná, cukrová vôňa. Hnedými kryštálíkmi mi zablysko priezračné svetlo a vtedy som ho zbadala, srdce tejto tajomnej ulice, ktoré tvorila rozmanitá pôda všade vokol rodinných hniezd. Okolo mňa začali kvitnúť farby a všetko vysoké začalo naberať neuveriteľne dlhokánske stonky, až do nebies. Moje telo sa chvelo ako spasená duša hriešnika. Všetko tak ľahko a prekrásne zapadalo do seba. Rozmanitá pôda mala nádhernú, príťažlivú vôňu čerstvo poliatej zeminy.

Bola to nádhera, stáť v srdci tajomnej, hrôzostrašnej no v podstate nádhерnej a vábivej ulice. Pomaly som lahodnými krokmi vytancovala von z jej srdca. Podišla som k prahu jej hranice a prekročila som ju smerom von, medzi dav korytárskych ľudí. V tom všetko krásne muzikálne stíchlo, všetko žijúce stratilo svoj dych, všetko vidiace svoj zrak. A ostal len chladný, hustý, neprehliadnutelný chumáč hrôzostrašnej hmly a nepríjemný šum ulice obmurovanej starými, vysokými, robustnými a schátranými múrmi.

NAIVNÁ

Prebrala som sa na hrozný piskot budíka. Posteľ vedľa mňa bola prázdna. Ležal tam len lístok s odkazom: „Včera-jšok ma mrzí. Lúbim ťa.“

Ach, Bože, už zasa. Podobnými lístočkami by som vytapetovala letiskovú halu. Skrčila som sa ten smiešny pokus o ospravedlnenie medzi prstami a šla do kúpeľne. Teplá sprcha zmyla aj posledné zvyšky hádky a pocitu viny. Raňajky som dnes vynechala, a tak len s kávou v žalúdku som vyrazila do práce.

„Už zasa.“ Raz to nedopadne dobre, ver mi!“ Správa o tom, že včera bol u nás znova cirkus, Miriam zjavne rozčúlila.

„V pohode,“ usmiala som sa. Nepresvedčilo ju to.

„Už mesiac nerobí nič iné, len vyvádza. Myslíš, že je to v pohode?“

Na túto otázku som neodpovedala. Jasné, že to nebolo v pohode. Veď poslednou dobou sme sa s Michalom inak ako krikom nebavili.

„Ak sa to nezlepší, budem to riešiť, neboj.“

„Som zvedavá, na čo ešte čakáš,“ zadudrala Miriam potichu.

„Nechajme to tak. Nemám náladu zaoberať sa tým, dobre?“

„Pre Boha! A dosť! Nenechám to tak. Videla si sa v zrkadle?“ Miriam mala pravdu.

Jemne modrastá modrina po okraji oka a napuchnutá pera neboli módne doplnky modernej ženy. Modrina na predlaktí bolela tak veľmi, že som cítila každý dotyk na ruke.

„Bojím sa,“ pošepla som vystrašene. „Nechcem sa tam vrátiť!“

„Toto len tak nenecháme. Dnes prespíš u mňa. A potom sa uvidí.“

Večer som mala osemnásť neprijatých hovorov a asi šesť esemesiek s rovnakým textom: „Odpusť mi. Vieš, že ťa veľmi milujem. Vráť sa!“ Ó, áno, zabudla som, že prejavom lásky je aj domáce násilie. Na jeho ospravedlnenie som odpísala iba: „Nie. Nikdy!“ Ráno som bola s Miriam u lekára a neskôr u mňa v byte. Keďže sme s Michalom bývali v mojom byte, hneď som mu po-balila všetky veci a vymenila zámok. Odvtedy mi ešte veľakrát volal, ale pre mňa umrel. Umrel v momente, keď mi dal prvú facku v tú noc.

Láska je asi naozaj slepá. Veľakrát mi hovorili, aký je a že to nebude dobré. Ale, samozrejme, hlupák sa učí na vlastných chybách. Michal úplne zmizol z môjho života a hoci som ho mala rada, bola som šťastná, že je preč. A dnes? Chvála Bohu som sa poučila a modriny z tej noci aj s mojou tvrdohlavosťou a naivitou rozvial vietor.

Narodeninové prekvapenie

V živote je málo nezabudnuteľných zážitkov, ktoré si dokážeme zapamätať a chceme ich ešte raz zažiť. Mne sa vryl do pamäti takýto.

Stalo sa to túto zimu na moje narodeniny. Keď som sa ráno zobudila, hneď mi blikal mobil. Volal mi Miško.

„Ahoj,“ zdvihla som mu telefón.

„Ahoj, tak prídeš o hodinu ku mne? Mám pre teba darček,“ hovorí mi do telefónu tajnostkársky môj priateľ.

„Aký darček?“ vyletela zo mňa zvedavá otázka a už som sa aj usmievala.

„Veď uvidíš,“ odpovedal a zasmial sa nahlas.

„Tak o hodinu,“ povedala som a zložila som telefón. Hneď ako som zložila, začala som sa obliekať a umývať. Všetko som robila tak rýchlo, aby som čo najskôr bola u neho. Asi o trištvrte hodinu som vybehla vonku. Ovíal ma studený januárový vánok. Ale ja som si to nevšímala, bola som veľmi zaujatá mojím darčekom.

Konečne som prišla z jeho paneláku. On ma už s úsmevom na tvári čakal pri vchode. Na tvári mal ten jeho šibalský úsmev.

„Pod' ďalej,“ povedal mi. Netrpezlivo som vošla dnu a sadla som si.

„Počkaj ma tu,“ povedal mi Miško. Čakala som asi pätnásť minút a po rozume mi behalo, aký darček môžem dostať. Keď už prichádzal, kričal mi.

„Zavri si oči a nepozeraj sa.“ Netrpezlivo som čakala na jeho pokyn, kedy môžem.

„Môžeš!“ začula som. Otvorila som oči a pred sebou som mala položenú veľkú škatuľu. S úsmevom som sa do nej pustila. Začala som ju rozbaľovať.

„Áááá,! Ďakujem, veľmi pekne!“ vyletelo zo mňa. Bolo to šteniatko yorshira, vždy som také chcela. Dala som mu meno Bubo. Meno sa páčilo aj Michalovi. Maličkého Buba som tak stisla, že skoro vyplúľ aj včerajšiu večeru. Bubo teraz behá po byte a vždy, keď ho vidím, spomeniem si na Miška, ako mi splnil sen.

Keby som mala tú schopnosť vracať čas! Na tie zážitky, po ktorých ostali len spomienky. Vracala by som ho každý deň.

osemsmerovka

Dve ženy sa urážajú. Prvá povie:
- Ty máš také krivé nohy, že by
pomedzi ne prešla aj sviňa.

Druhá na to:

HABIT, HADICA, HALUZ, HÁREM,
HELIO, HELMA, HLADINA, HLIADKA,
HLOHOVEC, HMOTA, HODNOTA,
HOLIČ, HORA, HORALKA, HOREC,
HOSTITELIA, HOTEL, HRADBA,
HRADISKO, HRANICA, HRANOL,
HRBÁČ, HRČKA, HRDINKA,
HROBÁR, HRSTE, HRTAN, HUDBA,
HUDOBNÍČKA, HUMNO, HUSLE.

Novinka na knižnom trhu

Začiatkom novembra sa dostal do rúk slovenského čitateľa tretí diel trilógie Ľavá ruka Boha od amerického autora Paula Hoffmana. Názov záverečného dielu si nesie temný nádych Pod krídlami smrti. Keďže je to už tretí, záverečný diel, je čas o tomto príbehu napísať.

Úvod prvej knihy rozpráva o chlapcovi Thomasovi Caleovi, ktorý má 14 alebo 15 rokov, sám nevie, lebo už ako malého ho priviedli do útulku spasiteľov, kde ho vychovávajú mnísi. Tak ako ďalšie tisíce chlapcov. Žiadne dievčatá, žiadne ženy. Krutovláda mníchov, zverstvá a nemilosrdnosť majú jediný cieľ – slúžiť Obesenému spasiteľovi. Útulok je taký obrovský, že v spleti jeho chodieb sa nikto dokonalo nevyzná. Cítiť v nich pach stáročí, krv a pekelnú síru. Cale sa však náhodou dostane do časti útulku, kde sú dievčatá...nádherné, príťažlivé, vzrušujúce...no v jednej chvíli sa stane svedkom šokujúceho zločinu. Sám je prinútený spáchať trestný čin, a preto musí z útulku utiecť... Kniha bola vydaná v roku 2010 naraz vo dvadsiatich krajinách a našla si tisíce fanúšikov po celom svete v rátane mňa.

Paul Hoffman vo svojej vychvaľovanej trilógii nepoužil nadprirodzené prvky, ani nejaké neľudské bytosti.

Namiesto toho vytvoril svet s vlastnou históriou a tradíciami, do ktorého umiestnil klasický dobrodružný príbeh. Hoffman ho dokonale prepracoval a premyslel do najmenších detailov.

Vynikajúci príbeh, originálny námet a majstrovské rozprávačstvo. Hneď na začiatku vás vtiahne do deja, má to spád, dynamiku, skvelé opisy a tešíte sa na každý nový diel.

Ak máte chuť ponoriť sa do zaujímavého príbehu, tak vám túto knihu vrelo odporúčam.

Nezávislá hudobná scéna na Slovensku v skratke

Ako je už na Slovensku zvykom, ľudia sa radi zvyknú vyhovárať na to, že na Slovensku neexistuje žiadna solídna alternatíva, ktorá by dokázala prebiť terajšiu jednotvárnu populárnu hudbu. Tento fakt je ale nesprávny. Slovensko, tak isto aj ako kopec ďalších krajín má svoju alternatívnu hudobnú scénu, ktorú sa niekoľko ľudí snaží propagovať. Ako príklad by som uviedol Rádio _FM, ktoré sa pokúša svojim programom obohatiť hudobný apetít Slovenských poslucháčov. Pointou tohto článku ale nie je propagácia RTVS, ale propagácia miestnych kapiel, o ktorých bežný poslucháč nemá odkiaľ

PLASTIC SWANS – Názvom nie veľmi Slovenská kapela pochádza z nám pomerne dost blízkeho mesta. Z Banskej Bystrice. Kapela nadchne hlavne svojimi veľmi poetickými a zároveň aj precítenými textami, ktoré sú v Angličtine. Po prvom vypočutí by človek nepovedal, že niečo takéto bezchybné sídli v strede Slovenska. Pokiaľ vás tento krátky, ale stručný text zaujal, pokojne si vypočujte ich tvorbu, ktorú nájdeme na plasticswans.bandcamp.com za prostých pár euro. A koho by to zaujalo až natoľko, že by si ich chcel vypočuť naživo, má tak možnosť urobiť tri dni pred Vianocami, tož 21.12 v Banskobystrickom klube 77.

NVMERI – Math-pop. Takto jednoducho sa škatuľkuje toto Bratislavské trio donedávna známe ako the uniques. Po veľmi kvalitnom debutovom albume From The Dust z roku 2010 prichádza album číslo dva, ktorý je tentokrát oveľa dynamickejší, srší z neho priam nadmerné sústo energie. Veľmi príjemné melódie inšpirované Škandinávskou hudobnou scénou s nádychom 70 rokov nájdete na presne dvanástich piesňach, ktoré si môžete vypočuť tu – music.nvmeri.com

Tma! Studený vzduch, ktorý človeka reže a udiera do tváre. Nikde nikoho ani nebadat'. Až na pár živých duší, ktoré v sebe majú kusisko odvahy vyjsť von zo svojich obydli predtým, než oblohu zaplní radosť a teplo zobudzajúceho sa slnka.

Slnko, ktoré je radosťou a požehnaním pre každú živú i neživú bytosť na tejto vetrom ošľahanej točiacej sa guli. Slnko, symbol života a hojnosti v podobe úrody na nekonečných lúkach, posiatych zlatistým žitom, za ktorým človek toľko baží. Slnko, ten nekonečný zdroj čistej energie. Keď sa zobúda a teplými lúčmi hreje všetko vokol seba, žiadneho človeka nenechá chladným. Ľudí zaplavuje bázňou a pokojom ako úprimná modlitba. Pri pohľade naň sa všetky malichernosti a problémy života stratia. Deň, ktorý máme každý z nás pred sebou sa zdá byť znovu niečím krásnym a výnimočným. Pomaly sa blíži vrchol dňa a lúče tepla prenikajú Zem. Slnko kulminuje a dáva najavo svoju náklonnosť k životu, skrz svoje slnečné lúče, dopadajúce na hlavu skupín i jednotlivcov, ktorí čakajú, kým skončí ich nekonečná šichta, ktorá sa zdá byť dlhšia než sama noc. Túžia ísť znova k svojim rodinám za sprievodu ešte stále hrejivého a krásneho pocitu zo slnečného dňa, ktorý strávili.

A potom odchádza. Odchádza pestrofarebnou pomalou smrťou, ktorá v nás vzbudzuje pochmúrne myšlienky nad prichádzajúcou nocou.

Tajnička

	autor: Pav@l Surovec	MPZ Paraguaj	český súhlas	tropický jašter	mastná tekutina	klamstvo		
	mužské meno						2. časť tajničky	
	1. časť tajničky							
	vydaj úsielie							optická mriežka
	pôvodca							
podradov. spojka			poorezá- vajme					
			patriaci Aronovi					
oznámi úradom				tiež		orgány sluchu		
				zn. abvolt		zlý (angl.)		
despota, diktátor						angl. muž. meno		
						britský spisovateľ		
okovaná nádobá					balíky (zast.)			
					súprava			
oblička (lek.)				posadí m				
				atletická disiplína				
ozobával, zobal						latinská predložka		
						editor (skr.)		
	vyhrávam (pren.)							
		ruka (nem.)						

Sťažuje sa blondínka doktorovi:
- Pán doktor, každú chvíľu sa mi na sekundu zatmie pred očami!
- Kedy presne?
- (TAJNIČKA)

Na hodine zemepisu. 20 blondínok a učiteľ. Učiteľ vyzve jednu z nich:
- Nikol, ukážte mi na mape, kde je Amerika.
Nikol ide k mape a ukáže Ameriku. Učiteľ hovorí:
- Výborne! Ďalšia otázka: Kto objavil Ameriku?
19 blondínok zborevo odvetí:
- Nikol!!!

Ide cigán po lese s jeleňom na pleci a zrazu stretne horára.
- Cigán, čo to máš na tom pleci?
Cigán sa otočí a vraví :
- Dig jeleň a jaký prítulný!

Na hodine slovenčiny majú deti písať sloh na tému: "Som riaditeľom veľkej firm.y". Zatiaľ, čo všetky deti píšu, Jožko spokojne sedí za stolom a obzerá sa po triede.
- Jožko, prečo nepíšeš? - pýta sa pani učiteľka.
- No dovoľte?! Čakám na sekretárku!